

нитѣ дръвчета се обсипаха съ пролѣтни цвѣтове: бѣли или малко червеникави, ситни, миризливи. Пчелици весело брѣмчатъ, пеперудки прѣхвъркватъ надъ зелената трѣвица, въ цвѣтоветѣ криятъ главица, па прѣлитатъ отъ дърво на дърво. Птички гласовити извили кършни пѣсни, правятъ гнѣзда, тъкмятъ се да снесатъ яйца, да си отгледатъ дѣца. Топло е. Всичко се радва на пролѣтѣта. Радваме се и ние: разхождаме се изъ градината, беремъ си цвѣтя, кичимъ се, дружно пѣемъ и се радваме на птичкитѣ.

Само старата ябълка е сѣкашъ нажалена. По нея едвамъ личатъ малки пжпчици. А младитѣ овошни дръвчета вече цѣвнаха. „Защо ли тѣй, сливко-трѣнкосливко, съсѣдката ти не се радва на пролѣтѣта“?

— Тя, дѣца, е стара, много стара; и не е чудно, че се е поуспала. Но, вѣрвайте ми, скоро ще се разбуди добрата ми приятелка.

Отдохме си малко недоволни отъ старата ябълка. Слѣдъ два дни що да видимъ: старицата се обсипала съ китни, миризливи, бѣло-алени цвѣтове; а пчелицитѣ „брѣмъ-брѣмъ“ весело я посѣщаватъ, не могатъ да ѝ се нарадватъ! Пъкъ ние се накичихме само съ нейни цвѣтове.

— Ябълко, старице, защо си закѣснѣла – поуспала?

— Е-ехъ, дѣца, и азъ бѣхъ млада, ранобудна; отъ мене по-весела въ градината нѣмаше. Но не знаете вие моя животъ и моитѣ теглила; родихъ се въ гората съ много другарки *дивечки*: крушки, сливки, ябълки и вишници. Веднажъ дойде младо момче съ мотичка на рамо, изкопа ме и ме отнесе. Азъ много скърбѣхъ и не искахъ да се отдѣля отъ другаритѣ си; държахъ се яко о земята съ